

melser sigtende til at fjerne disse Ubilligheder. Dette kunde tænkes gjort som ogsaa foreslaaet af Udvalgets Repræsentant for det praktiske Retsliv ved en Nedsættelse af Fogedgebyret eller ved en Bestemmelse om, at et een Gang betalt Fogedgebyr fritager for nyt Gebyr i anden Jurisdiktion, saafremt der fremlægges Udskrift af den første Forretning og Forfølgningen naturligvis angaar samme Ting.

Vi tillader os derfor at foreslaa, at der til § 10 føjes en Bestemmelse om, at Gebyret for Indsættelsesforretningen, naar Rekvirentens Interesse i at faa Tingen tilbage er mindre end 100 Kr., nedsættes til 1 Kr. 60 Øre, og over 100 Kr., men under 200 Kr. til 3 Kr. 20 Øre. Ligeledes foreslaas en almindelig Bestemmelse om, at et i en Jurisdiktion betalt Fogedgebyr fritager for Erlæggelse af nyt Gebyr i anden Jurisdiktion, saafremt Rekvisition til Fogeden der indgives senest 8 Dage efter den første Forretnings Afholdelse og er ledsaget af den tidligere Rekvisition, der i saadan Anledning altid skal kunne faas udlaant. Ved Udlaanet forsynes den med en Bemærkning fra Fogeden om, at Forretningen har været resultatløs. Det nødvendige af Nedsættelsen af Fogedgebyret behøver neppe nogen nærmere Paavisning, og da det ikke vil volde nogen Vanskelighed eller noget større Besvær for den første Jurisdiktions Kontor at udlaane Rekvisitionen, og da herved vil udelukke et Misbrug af Bestemmelsen om Fritagelse for nyt Gebyr, idet den paagældende Tings Identitet vil fastslaas ved en Sammenligning mellem de to Rekvisitioner og den første Forretnings negative Resultat ved Fogedens Paategning, turde Regelen ikke volde større Betænkeligheder.

Enstemmigt er det fra alle Sider blevet fremhævet, at en Ordning med Debitor i de allerfleste Tilfælde vil kunne faas, uden at en Indsættelsesforretning behøver at foretages, hvis der i Loven haves en Adgang til at tilsige Debitor til Møde paa Fogedkontoret. Med denne Form er de handlende blevet fortrolige i hvert Fald i Jurisdiktionerne omkring København, idet det der har været Skik, at Kreditor imod Erlæggelse af Vidnegebyr kunde faa Debitor tilsagt til Møde paa Kontoret. Derved blev Debitor paa alvorlig Maade mindet om sine Forpligtelser. Det førte næsten altid til, at han indgik paa paa ny at svare Afdrag og, saafremt han ikke kunde eller vilde dette, at udlevere Tingen. De handlende ønsker derfor en lovhjemlet Adgang til altid at kunne lade Debitor tilsige til Møde paa Fogedkontoret, hvor da Fogeden, saafremt Indsættelsesforretningen angaar Ting, Debitor ikke kan medtage, søger at mægle mellem Parterne. For saadanne Tilsigelser til Møde paa Fogedkontoret betales et Gebyr af 1 Kr., saafremt ingen Indsættelsesforretning samtidig foretages. Sker dette, da det ovenfor omtalte Gebyr. Angaar Forretningen imidlertid letmedtagelige Løsøretning, ønskes der endvidere indsat en Bestemmelse om, at Fogeden ved Tilsigelsen kan tilpligte Debitor at medtage saadanne Genstande og straks, om det maatte blive nødvendigt, paa Kontoret foretage Indsættelsesforretningen. Hvorvidt en Ting kan kaldes letmedtagelig eller ikke, afgøres ved Rekvisitionens Indlevering ved Fogedens Skøn. Det er udtrykkelig fremhævet, at Kreditor ikke er forpligtet til at gaa frem efter de ovenfor omtalte Bestemmelser, men at han ogsaa straks kan rekvirere Indsættelsesforretning, hvilket er nødvendigt af Hensyn til den svigagtige Debitor. Det bestemmes derfor yderligere, at saafremt Debitor enten ikke er mødt eller Tilsigelsen eller en Ordning ikke er forsøgt eller opnaaet, Indsættelsesforretningen vil være at foretage paa det Sted, hvor Tingen befinder sig, men der tillægges Fogeden, naar Sagen drejer sig om en let medtagelig Løsøregenstand og Forretningen har været resultatløs, en Beføjelse til i Henhold til Analogi efter Konkurslovens § 167 at tilsige Debitor til Møde paa Fogedkontoret medbringende Tingen, og Indsættelsesforretningen kan derefter finde Sted paa Kontoret.

Undladelse af at efterkomme Fogedens Tilsigelse kunde straffes med Bøder fra 2—50 Kr., der paalægges af Fogeden. Dette sidste vilde for saa vidt være noget nyt indenfor de om Fogedens Virksomhed gældende Regler, men naar henses til, at Retsplejeloven i § 329 giver Fogeden Lejlighed til at idømme Rettergangsbøder, turde Principbruddet ikke være større end forsvarligt.

Idet vi tillader os at vedlægge et Udkast til Formulering af de af os ovenfor omtalte Paragraffer, i hvilke vi haaber at opnaa en Ændring, før Forslaget gaar over til at være Lov, tillader vi os endnu en Gang overfor det ærede Udvalg at fremhæve, at der her baade er Tale om en alvorlig Indgriben paa et Omraade af største Betydning for en Mængde næringsdrivende indenfor en Række forskellige Brancher og til lige om Indgriben i den Adgang, de mindre bemidlede Klasser hidtil har haft til paa